

Na planetu Venuši

Další večer se Světlanka nemohla dočkat, až všichni usnou. Potom tiše vyskočila z postýlky a běžela do tmavé noci. Černínek na ni čekal a už zdálky volal: „To jsem rád, že jsi přišla, Světlanko! Zase někam poletíme?“

„Poletíme! Chtěla bych vidět další planetu,“ nedočkavě vyhrkla udýchaná Světlanka.

A tak se společně vydali za kometou Evelínou. Odpočívala jako obvykle na Mléčné dráze a netrpělivě Světlanku a Černínka vyhlížela. Měla pro ně připravený další výlet. Sotva je zahlédla, radostně zavrtěla zářivým chvostem a řekla: „Jestli chcete, zavezu vás na druhou nejbližší planetu, co obíhá kolem Sluníčka.“

„Juj!“ vypískla Světlanka, „to chceme!“ a naskočila Evelíně na záda. Černínek honem nasedl za ni a kometa se vznesla do výše.

Letěli jako o závod. Světlanka s Černínkem napjatě sledovali, jak kolem nich prolétávají malá vesmírná tělesa nejrůznějších tvarů a barev. „Jenom abychom do některého nenarazili,“ strachoval se Černínek. „Taky se bojím,“ šeptala Světlanka.

„Nebojte se a hlavně se pořádně držte!“ zavolala na ně kometa Evelína a zrychlila. Světlanka i Černínek seděli na Evelíně jako přibití a nohama i rukama pevně svírali její hřbet.

„Koukejte, před námi je malé Sluníčko!“ vykřikla náhle Světlanka.

„To není Sluníčko, ale planeta Venuše,“ řekla Evelína a namířila si to přímo k ní. Když prolétli rudou oblohou, uviděli pod sebou krajinu plnou vysokých hor a hlubokých kráterů. Dosedli na skalní plošinu a chvíli se rozhlíželi.

„Vidíte to jezero? Je celé rudé,“ divil se Černínek. „A tryskají z něho horké prameny!“

„Kdo je to tamhle?“ ukázala Světlanka na malou kamenitou pláž, kde z oblaku par vystupovaly postavy koupajících se dívek.

„To jsou Venušky, dcery planety Venuše,“ řekla kometa. „Jsou velmi krásné, ale nebezpečné. Jejich rusé vlasy jsou jako plameny ohně.

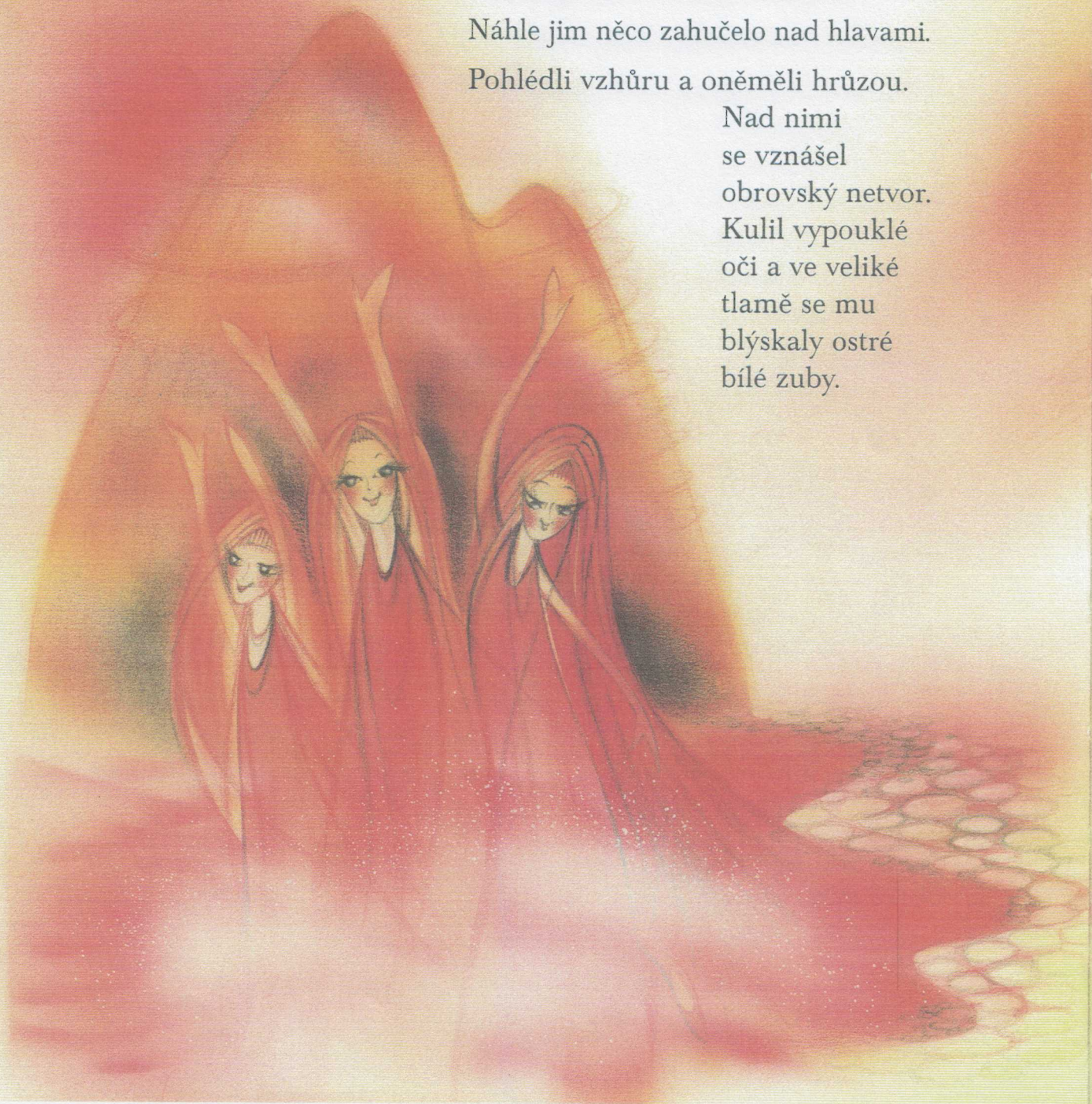
Kdo se k nim přiblíží, toho spálí!“

Zůstali tedy raději stát na místě a dívali se zdálky, jak Venušky dovádějí.

Náhle jim něco zahučelo nad hlavami.

Pohlédli vzhůru a oněměli hrůzou.

Nad nimi
se vznášel
obrovský netvor.
Kulil vypouklé
oči a ve veliké
tlamě se mu
blýskaly ostré
bílé zuby.

„Á, kometa! To si pochutnám!“ burácel, až jim zaléhalo v uších a natahoval svoji obrovskou tlapu po kometě.

„Propána, Kometožrout!“ vykřikla Evelína a celá se strachy přikrčila. Černínek viděl, že je zle. Rychle přiskočil, rozpráhl obě ruce a zastínil ji svým temným pláštěm. Kometu zahalila hustá tma.

Kometožrout natahoval tlapy do prázdna, rozhlížel se na všechny strany, ale kometu neviděl. Zklamaně zařval a vznesl se do výše. Zamířil k vysokým horám na obzoru a za chvíli zmizel za jejich vrcholy.

Kometa Evelína se pomalu otřepala, zvedla se ze země a třesoucím se hlasem špitla:

„To byla hrůza! Nebýt tebe, Černínku, určitě by mě sežral. Vždyť ty jsi mi zachránil život!“

„To nic, to byla maličkost,“ tvářil se naoko skromně Černínek, ale byl přitom na sebe jaksepatří pyšný. A pro jistotu dodal: „Raději poleťme co nejrychleji odtud.“

Všichni naposledy pohlédli na pláž, kde ještě před chvílí dováděly rusovlasé Venušky. Ale ty už tam nebyly. Nejspíš se taky polekaly Kometožrouta a ukryly se ve vodách rudého jezera. Světlanka s Černínkem naskočili na kometu a vznesli se vzhůru na oběžnou dráhu. Letěli zpátky ke Sluníčku.

Když doletěli domů, Evelína je oba pohladila po hlavě a řekla:

„Poznala jsem, že jste opravdoví kamarádi. Černínek mě zachránil před zlým Kometožroutem a na dračí planetě jsme pomáhali jeden druhému. A to je moc důležitá věc! Teď už se nebojím s vámi létat vesmírem. Slibuji, že vás svezu na všechny zbývající planety, co se otáčejí kolem našeho Sluníčka.“

„Evelíno, ty jsi určitě ta nejhodnější kometka ze všech komet!“ objala Světlanka kometu Evelínu a dala jí pusku.

„Možná, že nás tam čekají ještě větší dobrodružství,“ řekla kometka s obavou.

Ale Černínek si radostně poskočil a vykřikl: „To bude něco! To si užijeme!“